

**UCHWAŁA NR XXXI/521/21
RADY MIASTA ZABRZE**

z dnia 15 marca 2021 r.

w sprawie skargi nr BK.1510.3.2021 na dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 713, poz. 1378) i art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 256) oraz § 4, w związku z § 3 ust. 12 Regulaminu Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Zabrze, stanowiącego załącznik nr 1 do Statutu Miasta Zabrze (Dz. Urz. Woj. Śl. z dn. 13.02.2019 r. poz. 1415), na wniosek Komisji Skarg, Wniosków i Petycji

uchwala się, co następuje:

§ 1. Po zapoznaniu się z opinią Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Zabrze, skargę nr BK.1510.3.2021 na dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie uznaje się za bezzasadną wskutek zaistnienia okoliczności faktycznych i prawnych opisanych w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Zabrze.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta
Zabrze

mgr inż. Łucja Chrzęstek-Bar

Uzasadnienie

W dniu 2.02.2021 roku do Urzędu Miasta Zabrze wpłynęło pismo w sprawie niewłaściwego funkcjonowania Dzielnicowego Punktu Pomocy Społecznej z obszerną kopią korespondencji Skarżącej.

Przedmiotową skargę, zgodnie z § 3 ust. 3 Regulaminu Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Zabrze, stanowiącego załącznik nr 1 do Statutu Miasta Zabrze, Przewodnicząca Rady Miasta Zabrze, przekazała do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miasta Zabrze (zwana dalej Komisją).

Komisja 12.02.2021 roku po wstępnym zapoznaniu się z treścią pisma oraz załączników poprosiła Prezydenta Miasta o stanowisko w sprawie objętej treścią skargi. Po otrzymaniu stanowiska Komisja kontynuowała posiedzenie w dniu 26.02.2021 roku zapoznając się szczegółowo ze sprawą celem jej zaopiniowania.

Skarżąca nie jest podopieczną Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie (zwany dalej MOPR). Występuje w sprawie dotyczącej siostry (w aktach znajduje się zgoda siostry dla Skarżącej do występowania w tej sprawie), która 10.10.2019 roku złożyła wniosek o zasiłek celowy na pokrycie kosztów uregulowania niedopłaty wynikającej z rocznego rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za 2018 rok. Pracownicy Dzielnicowego Punktu Pomocy Społecznej przeprowadzili postępowanie. W trakcie rodzinnego wywiadu środowiskowego ustalono, że siostra Skarżącej posiada dochody znacznie przekraczające kryterium dochodowe wynikające z ustawy o pomocy społecznej. W związku z tym, została wydana decyzja administracyjna odmawiająca pomocy. W tej sprawie złożone zostało odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, które pomimo pewnych zastrzeżeń w zakresie uzasadnienia - utrzymało decyzję odmowną w mocy.

W tym czasie Skarżąca rozpoczęła korespondencję z ośrodkiem formułując zarzuty wobec pracowników Dzielnicowego Punktu Pomocy Społecznej. W w/w sprawie nie została natomiast złożona skarga do sądu administracyjnego na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego, co oznacza, że decyzja MOPR odmawiająca pomocy i podtrzymująca ją decyzja SKO stały się prawomocne.

Złożone przez Skarżącą na pracowników ośrodka skargi dotyczące postępowania w sprawie odmowy przyznania pomocy na pokrycie kosztów centralnego ogrzewania dla siostry zostały rozpatrzone. Dwa ze wskazanych przez Skarżącą zarzutów (dotyczące uchybienia w treści uzasadnienia decyzji oraz utrudnienia wynikającego z przemieszczających się podczas rozmowy pracowników) zostały uznane za częściowo zasadne i ośrodek wyraził to w piśmie z dnia 21.02.2020 r. Pozostałe zarzuty po przeanalizowaniu sprawy nie znalazły uzasadnienia. Po otrzymaniu w/w odpowiedzi Skarżąca regularnie składała kolejne pisma w tej samej sprawie modyfikując tylko w pewnym stopniu ich treść. MOPR podtrzymywał swoje wcześniejsze stanowisko, odnosząc się w miarę możliwości do nowych elementów korespondencji, co znajduje odzwierciedlenie w załącznikach złożonych przez Skarżącą.

Biorąc pod uwagę regularną korespondencję ze Skarżącą oraz złożone w pismach z dnia 07.08.2020 r. oraz 18.08.2020 r. propozycje bezpośredniego spotkania z dyrektorem MOPR (z czego Skarżąca nie skorzystała) trudno uznać zasadność zarzutów dotyczących „próby uciszenia sprawy, zamiecenia pod dywan czy przemilczania problemów”.

Nie jest prawdą rzekoma próba pozbycia się sprawy odsyłając Skarżącą do innych instytucji np. SKO. W związku z tym, że Skarżąca nie zgadzała się z podtrzymaniem decyzji odmownej przez SKO została przez ośrodek poinformowana, w pismach z dnia 03.04.2020 r. i 27.05.2020 r. że w kodeksie postępowania administracyjnego zawarte są przepisy pozwalające na weryfikację decyzji w trybie nadzwyczajnym. Kwestie te regulują powszechnie obowiązujące przepisy prawa czyli art. 145-151 kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie wznowienia postępowania oraz art. 156-158 kodeksu postępowania administracyjnego w zakresie stwierdzenia nieważności decyzji. Skarżąca została poinformowana, że skorzystanie z tych przepisów jest możliwe, natomiast stanowi uprawnienie a nie obowiązek. Jednak jeżeli nie zostaną złożone przez stronę (jej uprawnionego przedstawiciela lub pełnomocnika) wnioski w sprawie wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności, decyzja MOPR pozostanie w mocy. Skarżąca została także poinformowana, że zgodnie z art. 110 kpa organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej. Oznacza to że ośrodek nie ma możliwości samodzielnie zmienić wydanej decyzji. Z informacji ośrodka wynika, że do dzisiaj strona nie zwróciła się do SKO o weryfikację decyzji w trybie nadzwyczajnym.

Odnosząc się do kwestii nieprawidłowo doręczonego listu zawierającego decyzję odmawiającą przyznania zasiłku celowego na pokrycie niedopłaty za centralne ogrzewanie, trzeba zaznaczyć że decyzja została wysyłana listem

poleconym za potwierdzeniem odbioru. Strona otrzymała tą decyzję, o czym świadczy złożone odwołanie do SKO, które utrzymało w/w decyzję w mocy. W aktach sprawy znajduje się potwierdzenie odbioru decyzji w dniu 22.11.2019 r. o czym Skarżąca była informowana. Na wniosek Skarżącej przesłano kopię zwrotnego potwierdzenia odbioru znajdującego się w aktach.

Skarżąca sugerowała, że podpis na potwierdzeniu odbioru nie jest prawidłowy. Została poinformowana, że jeżeli uważa, że doszło do popełnienia przestępstwa może zawiadomić uprawnione organy. Ostatecznie po naleganiach Skarżącej ośrodek złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa dotyczącego sfalszowania podpisu. Dnia 26.01.2021 r. dochodzenie zostało umorzone „z uwagi na to, że brak jest danych dostatecznie potwierdzających popełnienie czynu”.

W świetle powyższych wyjaśnień i biorąc pod uwagę stan faktyczny skargę należy uznać za bezzasadną.